

СЦЕНА ПЪРВА

Шайновъ. (На телефона). Ало . . . Ти ли си Драгане? (Смѣе се) Да . . . Викахъ те преди половинъ часъ. Слугинята каза, че спишъ. Е, разбира се, връщашъ се отъ Европа—пъкъ знаешъ любопитство! Искамъ да те чуя и разбера—нашето „Всичко мога“ има ли го въ Европа? . . . (Смѣе се) Да! . . . Значи азъ! . . . Тогава по скоричко, че изгарямъ отъ любознателностъ! (Оставя слушалката и почва да преглежда разни книжа).

(Телефона звъни, ала Шайновъ се е зачелъ и не отива на телефона. Пакъ извънява и тогава влиза Стефка).

Стефка. А, ти си билъ тукъ! . . . Пъкъ азъ мислихъ . . . (Взема слушалката) Да! . . . Тукъ е „Всичко мога“. Какво обичате? . . . Кажете на мене . . . А, дирийте лично господинъ Шайновъ? Ето (Подава слушалката и гледа подозрително мжжа си.)

Шайновъ. (Слушайки) Да! . . . Да—да! Да (Затваря)

Стефка. Коя е тая дама, която иска да говори лично на господинъ Шайновъ?

Шайновъ. (Смутенъ) Нѣкоя си Заркова. Исква отъ „Всичко мога“.

Стефка. Заркова иска, а ти не ѝ отговори,

Шайновъ. Нали отговорихъ да!

Стефка. Но какво да?

Шайновъ. Такова, де . . .

Стефка. А-а-а! . . . Такова ли е искала?